

Sygn. akt II Ka 297/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak (spr.)
Sędziowie:	SO Agata Kowalska SO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Anna Sieczkiewicz

przy udziale prokuratora Dariusza Ciobana

po rozpoznaniu w dniu 9 czerwca 2017 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art. 279 §1 kk i inne

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 27 stycznia 2017 r. sygn. akt II K 571/15

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I eliminuje przedmioty w postaci niecki drewnianej oraz jednej sztuki żelazka na duszę, a łączną wartość nabytych przez oskarżonego przedmiotów ustala na kwotę 495 złotych;

II. uchyla wyrok w zakresie uniewinnienia M. K. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia oraz w zakresie zamieszczonego w pkt III rozstrzygnięcia o obciążeniu go wydatkami postępowania i w tym zakresie sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Węgrowie;

III. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

IV. zasądza od oskarżonego 60 złotych opłaty za II instancję oraz obciąża go częściowymi wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 10 złotych.

Sygn. akt II Ka 297/17

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od 20 stycznia 2015 roku do 17 lutego 2015 roku w M., gm. S., powiat (...), woj. (...), w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wybił szybę w oknie domu z wnętrza którego zabrał w celu przywłaszczenia butle z gazem 11 kg kol. czerwonego z kolektorem, telewizor marki S. (...) cali, miecz o długości 1,2 m ze śladami rdzy, trzy żelazka na dusze, żelazko na węgiel, lustro obsadzone w chomącie, lustro prostokątne o wymiarach 1,2 m x 0,4 m, lornetkę koloru czarnego, poroże dwuszablowe, dwa poroża pojedyncze, kubki gliniane, dużą łuskę wypełnioną drzewem z otworami na kieliszki i butelkę, lampę naftową, dwie niecki drewniane oraz z terenu działki tej samej posesji zabrał w celu przywłaszczenia kufer drewniany o wymiarach 1,2 m x 0,8 m z zawartością wagi szalkowej, pęt metalowych końskich, hełmu niemieckiego, hełmu miedzianego oraz dwie niecki, adapter w kształcie chlebaka, tary drewnianej, tary blaszanej, maselnicę drewnianą na korbę, kołowrotek drewniany do przędzenia, maszynę żeliwną do lnu na stojaku, część żeliwną siewczarni zamontowaną na metalowej konstrukcji z przytwierdzonym kołem ze starego wozu – żelaźniak, koło żeliwne od siewczarni o średnicy 1,2 m, dwa kopyta drewniane do butów oficerskich o wartości łącznej 7.000 zł na szkodę S. T.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

II. w dniu 18 marca 2015 roku w M., gm. S., powiat (...), woj. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia niekompletny rewolwer typu B. (...) kal. 380 produkcji belgijskiej, którego szkielet i bęben naboju są istotnymi częściami broni palnej w myśl przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji,

tj. o czyn z art. 263 § 2 kk

Sąd Rejonowy w Węgrowie wyrokiem z dnia 27 stycznia 2017 r., sygn. II K 571/15:

I. na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk w zw. z art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec M. K. warunkowo umorzył na okres 2 (dwóch) lat próby, przy czym ustalił, że w ramach czynu z pkt I aktu oskarżenia w okresie od 20 stycznia 2015 roku do 17 lutego 2015 roku w M., gm. S., powiat (...), woj. (...), nabył maselnicę drewnianą, 2 hełmy (niemiecki i miedziany) oraz 4 żelazka (3 sztuki z nich na duszę i 1 na węgiel) o łącznej wartości 585 złotych na szkodę S. T. w okolicznościach, na podstawie których powinien i mógł przypuszczać, że zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego, tj. art. 292 § 1 kk;

II. na podstawie art. 67 § 3 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej – konto (...)/W. nr (...) świadczenie pieniężne w kwocie 500 (pięciuset) złotych;

III. oskarżonego M. K. uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt II aktu oskarżenia;

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go poniesionymi w sprawie wydatkami w kwocie 2.882,67 (dwóch tysięcy ośmiuset osiemdziesięciu dwóch i 67/100) złotych, zaś w części uniewinniającej przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelacje od przedstawionego wyżej wyroku wnieśli: prokurator oraz oskarżony M. K..

Prokurator zaskarżył wyrok na niekorzyść M. K. w zakresie pkt III wyroku, dotyczącego czynu z pkt II aktu oskarżenia, w całości.

Wyrokowi temu zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść, polegający na ustaleniu, że wchodzące w skład niekompletnego rewolweru typu B. kal. 380 produkcji belgijskiej szkielet i bęben naboju nie są istotnymi częściami broni palnej w myśl przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, podczas gdy z opinii biegłego z zakresu badania broni i balistyki zarządzonej w niniejszej sprawie wynika niezbicie, że wyżej wymienione elementy są istotnymi częściami broni palnej i na posiadanie ich jest wymagane pozwolenie.

W następstwie tak sformułowanego zarzutu prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy w zaskarżonym zakresie Sądowi Rejonowemu w Węgrowie do ponownego rozpoznania, zaś utrzymanie w mocy wyroku w pozostałej części.

Oskarżony zaskarżył powyższy wyrok w całości w zakresie punktów I, II i IV wspomnianego wyroku oraz:

- w zakresie punktu III wyroku w części – w zakresie, w jakim nie uniewinniono oskarżonego od zarzutu kradzieży z włamaniem tych przedmiotów objętych p. I aktu oskarżenia, co do których wina oskarżonego nie została przesądzona w p. I wyroku,

- w zakresie punktu V wyroku w części, w jakiej Sąd I instancji obciążył oskarżonego kosztami opłaty (60 zł) oraz poniesionymi w sprawie wydatkami (2.882,67 zł).

Oskarżony zaskarżonemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, wyrażający się w przyjęciu przez Sąd, że na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego i prawidłowej jego oceny możliwe jest uznanie, że w niniejszej sprawie zaistniały po stronie oskarżonego znamiona paserstwa nieumyślnego w rozumieniu art. 292 § 1 kk;

2. brak określonego rozstrzygnięcia oraz obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 413 § 1 i 5 kpk, przejawiającą się w pominięciu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia co do tych przedmiotów objętych w p. I aktu oskarżenia, co do których wina oskarżonego nie została przesądzona w p. I wyroku;

3. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk, przejawiającą się w przyznaniu waloru całkowitej wiarygodności zeznaniom oskarżyciela posiłkowego w sytuacji, gdy zmieniał on swoje stanowisko co do rozpoznania niektórych spośród przedmiotów oraz gdy zeznania te pozostawały w sprzeczności z innymi zebranymi w sprawie środkami dowodowymi;

4. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk, przejawiającą się w pozbawieniu waloru wiarygodności zeznań oskarżonego w sytuacji, gdy w sposób znaczny korespondują one z resztą zebranego w sprawie materiału dowodowego;

5. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 kpk, przejawiającą się w uznaniu oskarżonego za winnego paserstwa w stosunku do czterech żelazek oraz niecki drewnianej, podczas gdy w toku okazania pokrzywdzony rozpoznał jedynie trzy żelazka, nie rozpoznał zaś niecki drewnianej i nigdy w tym zakresie nie zmienił swojego stanowiska;

6. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 630 kpk, poprzez nie zastosowanie wskazanego wyżej przepisu co do przedmiotów objętych I punktem aktu oskarżenia, co do których wina oskarżonego nie została przesądzona;

7. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 424 § 1 kpk, poprzez niewskazanie, w jaki sposób Sąd obliczył koszty postępowania w zakresie poniesionych wydatków co do kwoty 2.882,67 zł, którymi obciążył oskarżonego, co uniemożliwia weryfikację.

Podnosząc powyższe, oskarżony wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia wszystkich zarzucanych mu czynów;

2. zasądzenie na rzecz oskarżonego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obydwie instancje według norm prawem przepisanych.

W odpowiedzi na apelację prokurator obrońca wnosił o utrzymanie w mocy wyroku w zakresie zaskarżonym przez oskarżyciela publicznego.

W roku rozprawy apelacyjnej prokurator poparł apelację i wniosek w niej zawarty, wniósł o nieuwzględnienie apelacji oskarżonego i utrzymanie w tym zakresie wyroku w mocy. Obrońca oskarżonego poparł apelację i wniosek w niej zawarty, wniósł o nieuwzględnienie apelacji prokuratora i utrzymanie w tym zakresie wyroku w mocy. Oskarżony przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy, wnosząc o uniewinnienie.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora jako zasadna, zasługiwała na uwzględnienie. Konsekwencją podzielenia przez Sąd Odwoławczy podniesionego w niej zarzutu było uchylene wyroku w zaskarżonej części uniewinniającej oskarżonego od czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia. Apelacja oskarżonego okazała się z kolei jedynie o tyle zasadna, o ile doprowadziła do zmiany wyroku w zakresie opisu czynu przypisanego M. K. w pkt I zaskarżonego orzeczenia. W pozostałym zakresie jako niezasadna, nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, iż oskarżyciel publiczny w ramach wniesionej przez siebie apelacji słusznie wskazał, iż Sąd meriti dokonał niezgodnych z rzeczywistością - a zatem z unormowaniem art. 2 § 2 kpk - ustaleń faktycznych, przyjmując wbrew jednoznacznej opinii biegłego z zakresu broni i balistyki (k. 149-151), że szkielet i bęben naboju wchodzące w skład niekompletnego rewolweru typu B. kal. 380 produkcji belgijskiej nie są istotnymi częściami broni palnej w myśl art. 5 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji, na których posiadanie jest wymagane pozwolenie. Z przedmiotowej opinii rzeczywiście wynika, że elementy innej badanej przez biegłego broni (tj. lufa kal. 36 wraz z dźwignią pobjocyka pochodząca z rewolweru czarnoprochowego typu (...) i niekompletny magazynek pochodzący z ręcznego karabinu maszynowego B. wz. 28) nie są istotnymi częściami broni palnej, ale te elementy w ogóle nie były przedmiotem zarzutu. Pominięcie przez Sąd Rejonowy zwrócenia uwagi na to, do których części broni odnoszą się poszczególne fragmenty w/w opinii biegłego balisty w konsekwencji implikowało przedwczesne uniewinnienie oskarżonego od zarzutu z art. 263 § 2 kk.

Mając na względzie, iż we wnioskach w/w opinii biegły zaznaczył, że w stanie nadesłanym do badań z dowodowego rewolweru nie można oddawać strzałów z uwagi na zaawansowany proces korozji, przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd merytoryczny winien dokładnie pochylić się nad tą kwestią i jej znaczeniem dla rozstrzygnięcia. Konieczność tegoż ustalenia trafnie została zasygnalizowana przez obrońcę oskarżonego w odpowiedzi na apelację prokuratorą. Jak wskazuje się bowiem w orzecznictwie, dla przypisania posiadaczowi części broni palnej odpowiedzialności przewidzianej w art. 263 § 2 kk nie jest wystarczające ustalenie, że znajdujące się w jego władaniu części są tymi, które zostały skatalogowane w przepisie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji jako istotne części broni palnej i pneumatycznej. Istotne części broni lub amunicji mogą być uznane za broń palną tylko wówczas, gdy spełniają dodatkowe kryterium, będące wyrazem zdefiniowanej w art. 7 ust. 1 te samej ustawy istoty broni palnej - urządzenia niebezpiecznego dla życia lub zdrowia, zdolnego do wystrzeliwania pocisków i rażenia na odległość. Istotne części broni palnej muszą być zatem gotowe lub obrobione (art. 5 ust. 1 ustawy o broni i amunicji). Wobec tego, że ustawodawca nie wskazuje, czym należy się kierować, określając gotowość lub obrobienie istotnych części broni, koniecznym staje się odwołanie do powszechnego znaczenia tych pojęć ("gotowość" w języku polskim oznacza "stan pogotowia" i "stan należytego przygotowania do czegoś", "gotowy" to "całkowicie wykonany, wykończony", "obrabiać" zaś oznacza nadawanie czemuś ostatecznego kształtu - zob. Słownik Języka Polskiego, pod red. M. Szymczaka, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 1994). Cechy gotowości lub obrobienia będą zatem posiadać w rozumieniu ustawy o broni i amunicji tylko te części broni palnej, które wykazują sprawność i funkcjonalność techniczną pozwalającą na ich bezpośrednie wykorzystanie zgodnie z przeznaczeniem (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 stycznia 2010 r., sygn. II AKa 397/09, Legalis Numer 227124).

Przekładając uwagi przedstawione w powyższym judykacie do realiów tej sprawy, priorytetową kwestią staje się ustalenie, czy w realiach rozpoznawanej sprawy części broni palnej posiadanej przez oskarżonego opisane w stawianym mu zarzucie z pkt II a/o posiadają wskazane powyżej cechy i czy w ogóle możliwe jest ich wykorzystanie

zgodnie z przeznaczeniem. Rozstrzygając tę kwestię Sąd meriti będzie miał na względzie uwagi zamieszczone w niniejszym uzasadnieniu, a także zawarte w odpowiedzi na apelację prokuratora.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy stosownie do treści art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 1 i 2 kpk, uchylił wyrok w zakresie uniewinnienia M. K. od popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia oraz w zakresie zamieszczonego w pkt III rozstrzygnięcia o obciążeniu go wydatkami postępowania iw tym zakresie sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Węgrowie.

Przechodząc do apelacji oskarżonego, a tym samym do pierwszego z podniesionych przez niego zarzutów, przypomnieć należy, iż obowiązkiem Sądu przed wydaniem wyroku uniewinniającego jest zawsze rozważenie, czy w ramach skargi oskarżyciela, a więc w granicach zdarzenia objętego zarzutem z aktu oskarżenia, nie można dokonać subsumpcji czynu objętego skargą pod inny przepis ustawy karnej. Podstawowym warunkiem wprowadzenia modyfikacji opisu czynu (bez przekraczania granic tożsamości) jest to, aby w konkretnych realiach dowodowych sprawy oczywistym było, że Sąd dokonuje oceny tego samego zachowania oskarżonego, które stanowiło przedmiot oskarżenia. Wymóg ten został spełniony przez Sąd I instancji. W przedmiotowej sprawie stan zgromadzonych w sprawie dowodów nie pozwalał na skazanie oskarżonego z art. 279 § 1 kk w zb. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, dlatego też w zaskarżonym rozstrzygnięciu przyjęto kwalifikację czynu zarzucanego oskarżonemu w pkt I a/o jako przestępstwa z art. 292 § 1 kk. Paserstwo nieumyślne jest łagodniejszą kwalifikacją prawną w stosunku do kradzieży z włamaniem, dlatego też stosując w tym zakresie zasadę in dubio pro reo Sąd Rejonowy zasadnie przyjął, iż skoro u oskarżonego znaleziono skradzione od pokrzywdzonego przedmioty, to M. K. wszedł w ich posiadanie w wyniku paserstwa, a nie sam dokonał ich kradzieży włamując się do domu pokrzywdzonego S. T.. Typ podstawowy paserstwa nieumyślnego różni się od występku z art. 291 kk (paserstwo umyślne) stroną podmiotową, która charakteryzuje się istnieniem nieumyślności w odniesieniu do znamienia pochodzenia rzeczy z czynu zabronionego. Sprawca tego przestępstwa nie zdaje bowiem sobie sprawy, chociaż mógł i powinien przypuszczać na podstawie towarzyszących okoliczności, że nabywa lub pomaga do zbycia albo przyjmuje lub pomaga do ukrycia rzeczy, która pochodzi z czynu zabronionego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 grudnia 2012 r., sygn. V KK 401/12, Prok. i Pr.-wkł. 2013/3/6, LEX nr 1231664). Warto zwrócić przy tym uwagę, iż oskarżony w wiarygodny sposób nie wyjaśnił jak wszedł w posiadanie przedmiotów należących do pokrzywdzonego, które u niego znaleziono w wyniku przeszukania. Mimo mnogości przytoczonych przez oskarżonego judykatów, które służyć miały poparciu zajętego przez niego stanowiska w ramach zarzutu z pkt 1 apelacji, nie przekonały one Sądu Odwoławczego, albowiem dotyczyły zupełnie innych stanów faktycznych przywołanych spraw, mając w istocie marginalny związek z kontestowanym rozstrzygnięciem.

Sąd Odwoławczy nie podzielił również zarzutu z pkt 2 apelacji oskarżonego, dotyczącego braku objęcia w sentencji wyroku tych przedmiotów wskazanych w pkt I aktu oskarżenia, co do których wina oskarżonego nie została przesądzona. Oczywistym pozostaje, iż Sąd I instancji władny był zmienić opis czynu przypisanego oskarżonemu w stosunku do tego z a/o i pominąć przedmioty, co do których nie stwierdził, iż oskarżony wszedł w ich posiadanie za pomocą czynu zabronionego. Przepisy o wyrokowaniu (m.in. art. 413 § 2 i art. 414 § 1 kpk) nie przewidują uniewinnienia od kwalifikacji prawnej czynu powołanej w akcie oskarżenia (zob. post. SN z 20.12.2012 r., II KK 18/12, OS Prok. i Pr. 2013, Nr 3, poz. 11) lub od poszczególnych elementów zawartych w opisie czynu (zob. wyr. SN z 7.2.1979 r., IV KR 5/79, OSNKW 1979, Nr 6, poz. 75). W tym kontekście nie może być mowy o zarzucanym przez oskarżonego braku rozstrzygnięcia, albowiem wyeliminowanie z opisu czynu poszczególnych przedmiotów jest właśnie rozstrzygnięciem co do nich. Zmiana opisu czynu przypisanego w stosunku do tego opisu, który jest przedmiotem aktu oskarżenia, jest determinowana ustaleniami Sądu poczynionymi w oparciu o całokształt ujawnionych w sprawie okoliczności i nierzadko jej dokonanie następuje wraz ze zmianą kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego. Problematyka ta była już poruszona we wcześniejszej części niemiejszego wyводу. Zmodyfikowany w części dyspozytywnej opis czynu będzie wadliwy zawsze wtedy, gdy przekracza on ramy historycznego zdarzenia faktycznego, które opisane zostało w zarzucie z aktu oskarżenia. W przedmiotowej sprawie opis czynu przyjęty przez Sąd Rejonowy nie tylko ich nie przekracza, lecz stanowi wyłącznie „wycinek” zdarzenia opisanego w treści zarzutu odpowiadający poczynionym przez Sąd ustaleniom.

Warto przy tym zaznaczyć, iż Sąd II instancji dokonał dalszej ingerencji w opis czynu przypisanego oskarżonemu w rozstrzygnięciu reformatoryjnym, eliminując kolejne przedmioty w postaci niecki drewnianej oraz jednej sztuki żelazka na duszę, nota bene zgodnie z postulatami oskarżonego.

Jedynie w tym względzie (odnośnie eliminacji w/w przedmiotów z opisu czynu) zarzut obrazy art. 7 kpk (pkt 3, 4 i 5 apelacji) zasługiwał na uwzględnienie. Oskarżony słusznie wskazał, iż wobec braku rozpoznania przez pokrzywdzonego czwartego żelazka i niecki drewnianej, brak jest dowodów, iż przedmioty te należały do S. T. – pokrzywdzony ten nie rozpoznał tych przedmiotów jako własnych i nie zmienił swojego stanowiska na dalszych etapach postępowania. W tym stanie dowodów brak było przesłanek do uznania, iż oskarżony wszedł w posiadanie czwartego żelazka i niecki drewnianej w wyniku przestępstwa popełnionego na szkodę S. T..

Z tego też względu, Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok zmienił w ten sposób, że z opisu czynu przypisanego oskarżonemu w pkt I wyeliminował przedmioty w postaci niecki drewnianej oraz jednej sztuki żelazka na duszę, a łączną wartość nabytych przez oskarżonego przedmiotów ustalił na kwotę 495 (czterystu dziewięćdziesięciu pięciu) złotych – pomniejszoną w stosunku do kwoty przyjętej w wyroku pierwszoinstancyjnym o wartość wyeliminowanych tą drogą w/w przedmiotów, które jak wynika z opinii biegłego wycenione zostały odpowiednio na 40 zł i 50 zł.

Jednocześnie, doprecyzowania w tym miejscu wymaga, iż mimo tego, że paserstwo należy do tzw. „czynów przepołowionych”, a wartość przedmiotów uzyskanych przez oskarżonego ustalono na kwotę 495 zł – stanowiącej mniej niż 1/4 minimalnego wynagrodzenia za pracę w 2017 r. (2000 zł brutto) w ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do uznania, iż mamy do czynienia z wykroczeniem, o jakim stanowi przepis art. 122 § 1 i 2 kw. Przede wszystkim z uwagi na to, iż przedmioty zostały skradzione z domu pokrzywdzonego w wyniku kradzieży w włamaniem i chociaż sprawstwa czynu z art. 279 § 1 kk nie można było przypisać oskarżonemu M. K. z przyczyn szczegółowo omówionych powyżej, kwestia ta nie mogła zostać pominięta przy dokonywaniu przez Sąd subsumcji zachowania oskarżonego pod konkretny przepis prawa materialnego. Co prawda, w doktrynie oraz orzecznictwie nie ma zgody co do tego, czy przez mienie pochodzące z kradzieży o jakiej stanowi przepis art. 122 § 1 i 2 kw należy rozumieć także mienie pochodzące z przestępstwa kradzieży z włamaniem (art. 279 § 1 kk), o ile wartość tego mienia nie przekracza granic przewidzianych w art. 122 § 1 i 2 kw. Niemniej jednak, Sąd Okręgowy w Siedlcach, w tym składzie orzekającym, stoi na stanowisku, iż przedmiotem czynności wykonawczych wykroczeń unormowanych w art. 122 § 1 i 2 kw może być wyłącznie mienie pochodzące z kradzieży (art. 278 § 1 kk) oraz przywłaszczenia (art. 284 § 1 kk), za czym przemawia wykładnia językowa przepisu art. 122 § 1 i § 2 kw. A contrario w sytuacji, gdy tak jak w niniejszej sprawie, zachowanie sprawcy odnosi się do mienia pochodzącego z każdego innego typu czynu zabronionego, przykładowo z rozboju lub kradzieży z włamaniem, nie mamy do czynienia z wykroczeniem (podobnie m.in. J. Długosz, R. Żurowska, Problematyka rozgraniczenia, s. 111).

Wracając do głównego nurtu rozważań, Sąd Odwoławczy nie podzielił sformułowanych przez oskarżonego zarzutów obrazy art. 7 kpk w zakresie pierwszoinstancyjnej oceny zeznań pokrzywdzonego S. T., uznanych w całości za wiarygodne oraz wyjaśnień oskarżonego, którym Sąd meriti odmówił wiary (pkt 3 i 4 apelacji). Co charakterystyczne, zeznania oskarżyciela posiłkowego w części, w której rozpoznał on maselnicę jako własną, zostały poparte szczegółowymi zeznaniami świadka R. P., który montując sedes w toalecie w domu pokrzywdzonego, instrukcję montażu pozostawił w charakterystycznej, drewnianej maselnicy na korbę na czterech nogach. Instrukcja ta pozostaje także widoczna na dokumentacji fotograficznej zaliczonej w poczet materiału dowodowego (k. 128). W świetle powyższego, argumentację oskarżonego podważającą ocenę zeznań S. T. Sąd Okręgowy uznał za nieprzekonującą. Jako taka nie przyczyniła się ona do podważenia przekonania, iż Sąd Rejonowy prawidłowo ocenił ów dowód o charakterze osobowym i błędnie ustalił czasookres zdarzenia w oparciu o jego zeznania. Odrzucenie wyjaśnień oskarżonego, w części, w której negował on zasadność postawionego mu zarzutu stanowiło naturalną konsekwencję oceny sprzecznych w swojej wymowie i wzajemnie się wykluczających dowodów. Sąd ferując wyrok i oceniając dowody zgodnie z wymogami art. 7 kpk ma prawo oprzeć się na jednych dowodach, a pominąć inne, jeśli ich treść jest rozbieżna. W takim przypadku istota swobodnej oceny dowodów polega właśnie na daniu priorytetu niektórym dowodom, a odrzuceniu innych, oczywiście przy wyczerpującym wskazaniu, dlaczego tak się stało w pisemnych

motywach orzeczenia. Zadanie to zostało spełnione przez Sąd Rejonowy w pisemnych motywach wyroku. Jego lektura dowodzi, iż pierwszoinstancyjna ocena wyjaśnień oskarżonego M. K. oraz zeznań oskarżyciela posiłkowego S. T. spełniła wymogi płynące z art. 7 kpk.

Za zasadny natomiast uznać należało zarzut odnoszący się do zamieszczonego w pkt III wyroku rozstrzygnięcia o obciążeniu oskarżonego wydatkami postępowania. Trafnie bowiem skarżący podnosił, iż w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w żaden sposób nie zostało wykazane, co składa się na kwotę zasądzoną od oskarżonego. Ustalenie kosztów postępowania winno polegać także na wskazaniu, jakie kwoty i z jakiego tytułu zostały przez Skarb Państwa wyłożone w toku postępowania, a także gdzie w katach znajdują się dokumenty to stwierdzające. Inaczej ani strony nie mogą tego orzeczenia skontrolować, ani Sąd Odwoławczy wykonać swych zadań nadzorczych (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 lipca 1997 r., sygn. II AKz 135/97, KZS 1997/8/45). W tym zakresie Sąd Rejonowy jeszcze raz rozstrzygnie o wydatkach poniesionych w toku postępowania z ewentualnym zastosowaniem reguły z art. 630 kpk, a swoje stanowisko we właściwy sposób uargumentuje.

Z powyższych względów, nie dopatrując się konieczności szerszej ingerencji w zaskarżony wyrok, Sąd Okręgowy w pozostałej części utrzymał go w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 627 kpk i art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (t.j. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83 r. z późn. zm.), zasądzając od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 60 (sześćdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz obciążył go częściowo wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 10 (dziesięciu) złotych – ryczałtem za doręczenia pism w sprawie.

Z tych względów, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w sentencji wyroku.